

Getrouwd!

9-5-1990

Afgelopen zondag zijn Dietrich en Vero getrouwd. Ze zijn, zoals dat heet, een mixed couple want hij is Duits en zij komt uit de hoofdstad Port Moresby. Er heeft hier in Papoea Nieuw Guinea nooit een taboe op het trouwen van lokale vrouwen gerust en er zijn verscheidene van zulke koppels. De meesten zijn oudere Australiërs met jonge Papoeavrouwen maar er bestaan ook koppels van Papoeamannen met Westerse vrouwen.

Zo heb ik een lokale collega aan de Technische universiteit van Lae die met een Duitse vrouw is getrouwd en onlangs zagen we een melkwitte vrouw met prachtig vuurrood haar aan de arm van een Papoea.

Dietrich en Vero zijn jonge der-tigers en hebben een baby. Ze willen in Duitsland gaan wonen, maar om een verblijfsvergunning voor Vero en de baby te krijgen, moesten ze trouwen. Dat lijkt mij nog eens een legitieme reden om te trouwen. Het feest werd gehouden in een uitgestreken, net hotel in de stad. Op zondag gaan we er wel eens zwemmen en speel ik op de Japanse piano in de lounge.

Ik kan niet echt mooi spelen maar dat vindt niemand een probleem en ze zetten soms de lounge-muzak af als ik achter de piano kruip. Die piano is altijd vals, want een pianostemmer bestaat hier niet. Maar een tijdje geleden klonk het helemaal gruwelijk. De piano was niet alleen vals maar er was ook iets met de hamers, zo leek het althans. Het probleem was snel verholpen toen ik de klep optilde en twee afgekloven kippenbotjes en een servetje tussen de bassnaren wegplukte.

De trouwplechtigheid zou om tien uur beginnen. We waren te laat want we hadden een leuke band. We hebben een auto met van die brede banden en het verwisselen van zo'n band in je goeie goed is lastig. Bovendien regende het pijpenstelen en Ariane had ontdekt dat het serviesgoed wat we als cadeau wilden geven, aan gruzel-menten lag. Het beloofde een mooie dag te worden.

We hebben heel hard gereden en kwamen verwilderd en enigszins beduimeld om half elf binnenrennen. De trouwplechtigheid bleek naast het zwembad plaats te vinden en er stonden onder een rieten afdak vijftig stoelen en een soort altaar. We waren een der eersten.

Het hield op met regenen en geleidelijk kwamen er meer mensen onder het rieten afdak zitten. Daar was Dietrich zijn baas die hier al 25 jaar woont en in vlinders handelt en we zagen ook zijn Amerikaanse

collega die door de New York Zoo is uitgezonden. Dan was er nog een Belg die op een krokodillenboerderij werkt en enige andere bekenden. Er begon iemand op een keyboard te spelen en een moddervette dominee spoorde ons aan te bidden. De keyboard muziek zwelde aan en even later kwam Dietrich, gevolgd door Vero aan de hand van haar vader, uit de kleedhokjes naar buiten schuifelen. De dominee sprak uitvoerig over het moreel verval in de samenleving, het nut van een goed seksleven, en de functie van het trouwen. Dat was heel leerzaam en er werd flink gesnotterd. Bij ons trouwen huilde ook iedereen.

Toen om half een de dominee was uitgesproken, mochten we ze feliciteren terwijl ze op de rand van het zwembad stonden. Toen gin-

WILDVREEMD

gen we het hotel binnen waar een groot buffet klaarstond. Er werd weer uitvoerig gebeden, waarna we eten gingen gaan halen. De dominee voorop.

We zaten bij Dietrich zijn collega's aan tafel en dronken witte wijn en Australische champagne gemengd met sinaasappelsap. Een bizarre combinatie maar de Amerikaan dronk daar heel veel van en bestelde ook een limonadeglas Grand Marnier. Hij werd zo dronken als een tor en zei opeens dat er eigenlijk niet zoveel verschil bestond tussen Lae en New York. Het zijn alletwee relatief grote steden, onveilig en vol onbekenden, zo vertelde hij. Wij dachten daar even over na, maar hij bestelde een tweede glas Grand Marnier en ook onze glazen werden weer bijgevuld. Hij raaskalde maar voort en toen er iemand achter de piano kroop en even later de kippenbotjes rammelden, hebben we snel en in licht beschonken toestand het hotel verlaten.

Het was een mooie dag.

ALFRED HARTEMINK